

DEMÀ
Xavier Bosch

Bibiana Ballbè

“Tenir èxit està mal vist”

D'una idea a la següent, d'un projecte al pròxim, d'un lloc a l'altre; tota una vida emprenent i liderant. De repte en repte. El Xavi viu ràpid i intens; dorm poc, aposta fort i sempre està de camí a algun lloc. Empenta, il·lusió, nervi i un punt de bogeria. És quan treballes que ets més feliç? Sí. Emprement t'ho pots passar molt bé. Pares mai? Em costa molt: no suport la rutina ni la monotonia. Necessito fer coses contínuament. Això no és una fugida endavant? Per a mi tot té a veure amb el moviment i amb córrer. Maratons també? Sí. Fa 4 anys vaig tenir un vessament cerebral i vaig pensar que potser no podria tornar a caminar mai més: la reacció va ser començar a córrer maratons. El Xavi és això: reptes, al límit. Sempre fins a l'últim l'extrem i conseqüència.

NÉIXER O FER-SE. Té un discurs optimista i en lloc d'obstacles parla de motivació extra. Constantment i en qualsevol context. És l'emprenedor ho és a la feina i a la vida? Sí. Ser emprenedor és una actitud: es tracta de tenir un somni i fer-lo realitat. ¿No hi ha res impossible? No. Només hi ha coses molt difícils d'aconseguir. Has aconseguit tot el que volies? No. De fet, diria que ho tinc tot per fer: l'aventura d'emprendre és permanent. Passió o felicitat, què és més important per arrencar un projecte? La passió que hi poses et dona la força; la felicitat te la trobes pel camí. Emprement enganya? Sí: és addictiu i és fantàstic. Sóc un emprenedor en sèrie: després d'un projecte, n'arrenco un altre. Paro, comparo i pregunto: ¿Això no és com canviar de nòvia constantment? Sí, existeixen paral·lelismes. Llavors, ¿la millor part ve sempre al principi? La clau és reinventar-se constantment. I què més? Viure el dia a dia i portar al present la felicitat que projectem al futur.

ÈXIT I FRACÀS. Seguim. Contesta concentrat i ignora el mòbil que sempre sona massa. És tan important com diuen el fracàs? Sí. Sense fracàs no es pot tenir èxit. El que no es pot fer és cometre

Xavier Verdager 40 anys. Empenta, il·lusió i felicitat. Emprenedor en sèrie. Als 12 anys va guanyar un premi a TV3 mentint sobre la seva edat i construint un invent amb elements robats. Des de llavors ha parit 9 empreses. Innovalley i Imagine són les seves últimes aventures. Corre maratons, ha pujat el Kilimanjaro en màniga de camisa i ha fet la volta al món sense pagar una sola nit d'hotel. Viu a Silicon Valley però és la cara i el discurs dels joves emprenedors d'aquí.

El Xavi dorm poc, aposta fort i sempre està de camí a algun lloc. MANDLO GARCIA

dues vegades el mateix error. Quin ha estat el teu gran fracàs? Arruïnar-me. D'un dia per l'altre em vaig trobar que no podia pagar les nòmines de les 24 persones que treballaven per a mi ni assumir els préstecs que tenia. ¿Ens falta cultura del fracàs aquí? Sí. I de l'èxit: tenir èxit està mal vist. Tenim enveja dels que tenen èxit. I això fa que nosaltres mateixos no ambicionem tenir-ne, quan aquesta gent haurien de ser referents i exemples a seguir. Què hem de fer per tenir més èxit com a societat? Formar menys directius i més emprenedors: ara mateix el que necessitem són emprenedors. S'ha de dignificar la seva figura.

IDEEES I DINERS. Té un discurs ferm i les idees clares; és generós i està convençut que el futur passa per la cooperació. I

respon a les preguntes sense dubtar. Ni un segon: tinc una idea i no tinc calés. Què faig? Si tens una idea, treballes i t'apassiones, trobaràs diners: hi ha més diners que bones idees. És un bon moment per emprement? El millor moment i en el millor lloc. La crisi sacseja: quan hi ha problemes, hi ha oportunitats. Què té Silicon Valley que no tinguem aquí? Energia positiva: aquí tenim talent, creativitat, inversors, universitats, qualitat de vida i un entorn increïble. Barcelona és la millor ciutat del món. Però ens falta l'energia positiva, les ganes, la il·lusió i l'ambició que tenen allà. Ens ho hem de creure més? Sí: de petits ens haurien d'ensenyar a liderar més i a explicar millor les nostres idees i somnis, a comunicar millor i, en definitiva, a apujar l'autoestima. Perquè si no ens ho creiem nosaltres, no s'ho creurà ningú.

L'entrepà que no t'hi cap a la boca

Un dia d'aquests, sortia a la premsa aquesta notícia recurrent de "l'hamburguesa més calòrica del món", que serveixen en un hotel de Las Vegas. Es tracta d'un entrepà de molts pisos que conté moltes hamburgueses. D'aquí les calories. Si no, una hamburguesa entre pa i pa, amb mostassa, tomàquet i ceba, no entés més que un plat dels considerats mediterranis, com ara el fricandó.

A diferència del gos Scooby-Doo i del seu amo Shaggy, no valoro ni comprenc el concepte de l'entrepà de molts pisos. M'agraden els entrepensans gruixuts, però trobo que t'han de cabre a la boca d'una queixalada, perquè d'aquesta manera tots els elements de l'interior se't barregin a la boca. Si l'entrepà té massa pisos o massa coses a dins, quan el queixales l'has d'aixafar i se t'obre per la part de baix i et cauen les coses. I, d'altra banda, per mi, no té cap gràcia que l'entrepà t'arribi obert, perquè, aleshores, te l'has de menjar per parts.

D'acord, de vegades, obrim l'entrepà de bull, de secallona o de bisbe i ens cruspim primer una de les llesques, la de l'embotit, i després la de pa amb tomàquet sol. Però la gràcia de l'entrepà és que te'l puguis menjar tancat si vols. Els entrepensans rodons d'hamburguesa, els allargats de frankfurt, els de llom i formatge amb pa de barra (i triar si crostó o mig), el *pepito*, el *cevapcice* (que els cambriers del Viena del costat del Romea han rebatejat com a Zipi Zappe) i que és de carn picada de vedella amb espècies, ceba i emmental. I els bikinis de bar, fets a la planxa, amb aqueslles ratlletes torrades que es formen al pa i el formatge, que estires amb la boca com un xiclet...

¿Vostès trobarien millor un bikini de dos pisos que dos bikinis? Si en un entrepà d'hamburguesa hi ha ou ferrat, però te l'has de menjar a part, perquè cau, ¿no et surt més a compte demanar un entrepà d'hamburguesa i després un ou ferrat?

EMPAR MOLINER